

Ο Γκι Κασίερς και «Η αγαπημένη του κυρίου Λιν»

 athensvoice.gr/politismos/theatro-opera/843630/o-gi-kasiers-kai-i-agapimeni-tou-kuriou-lin/

Ο Γκι Κασίερς μιλά στην Athens Voice με αφορμή την «Αγαπημένη του κυρίου Λιν» με τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη στο ΚΘΒΕ

Πάνε 13 χρόνια από την τελευταία φορά που είδαμε δουλειά του στην Αθήνα, όταν το Toneelhuis παρουσίασε στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση το «Κάτω από το ηφαίστειο» –με αφητηρία στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Μάλκομ Λόουρι. Αντλώντας και πάλι από τη δεξαμενή της λογοτεχνίας –σταθερή αξία στην πολύχρονη σκηνική του δράση–, επιστρέφει στα μέρη μας ο καταξιωμένος Βέλγος θεατράνθρωπος. Στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος ανεβάζει την «**Αγαπημένη του κυρίου Λιν**», που έχει ήδη παρουσιάσει στα ολλανδικά, τα γαλλικά, τα καταλανικά και τα αγγλικά και που προσεχώς θα δούμε και στην Αθήνα.

«*Τώρα ταξιδεύω σαν τροβαδούρος και το προτιμώ*» μου έλεγε ο Γκι Κασίερς γελώντας το ηλιόλουστο πρωινό που συναντηθήκαμε στον Βοτανικό, λίγο πριν από την πρόβα του με τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη. Μετά από 8 έτη στο Θέατρο του Ρότερνταμ και 16 στο περίφημο ανσάμπλ της Φλάνδρας (το οποίο διηύθυνε ως το 2022), επιθυμούσε να αφήσει τις διοικητικές ευθύνες και να επικεντρωθεί στο εξήςστο καλλιτεχνικό του έργο. Η πρόταση του **Χρήστου Σουγάρη** να καταθέσει και στην Ελλάδα την πρότασή του πάνω στη νουβέλα του

Φιλίπ Κλωντέλ ταίριαξε άψογα με την ανάγκη του να χτίζει πιο ισχυρούς δημιουργικούς δεσμούς σε διαφορετικές χώρες και κουλτούρες δουλεύοντας με ντόπιους ηθοποιούς κάθε φορά.

Στο πρόσωπο του γνωστού Έλληνα πρωταγωνιστή βρήκε ένα επιπλέον δυνατό χαρτί, ιδιαίτερα σημαντικό στη συγκεκριμένη περίπτωση: το γεγονός πως λειτουργεί και με την εμπειρία του σκηνοθέτη. Γιατί η απόφασή του Κασίερνα αντιμετωπίζει το κείμενο ως μονόλογο, φέρνει τον ηθοποιό μπροστά σε αυξημένες απαιτήσεις. Στο λιτό ασπρόμαυρο σκηνικό ο ερμηνευτής δεν έχει μόνο την ευθύνη να αφηγηθεί την ιστορία και να μπει στην ψυχοσύνθεση των χαρακτήρων, ενσαρκώνοντας με ένα σώμα –και με τη βοήθεια της ζωντανής κινηματογράφησης– ακόμα και τη συνάντηση δύο προσώπων επί σκηνής. Πρέπει, επίσης, να δημιουργήσει το περιβάλλον τους, όχι μόνο μέσα από εικόνες αλλά και μέσω του ήχου, καθώς παράγει το δικό του μινιμαλιστικό ηχοτοπίο παίζοντας και μουσική.

«Είναι μια πρόκληση καθώς καλείται, ενώ παίζει, να γίνει και σκηνοθέτης, σε στενή συνεργασία με τους τεχνικούς. Ο Κωνσταντίνος δεν επικεντρώνεται μόνο στην ευθύνη του σε σχέση με το κείμενο αλλά βλέπει την ευρύτερη εικόνα, έχει συνολική άποψη του τι χρειάζεται να γίνει. Έτσι, δεν έχει χρειαστεί να κάνουμε καν συζήτηση σχετικά με τον στόχο μας. Όλα ρέουν εντελώς φυσικά, οργανικά στη συνεργασία μας», ομολογεί.

Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης στην "Αγαπημένη του κυρίου Λιν" στο ΚΘΒΕ © Mike Rafail

Ο Γκι Κασίερς μιλά για την «Αγαπημένη του κυρίου Λιν» στο ΚΘΒΕ

Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης ερμηνεύει τον κύριο Λιν ο οποίος, κρατώντας στην αγκαλιά του τη Σανγκντιού, τη μικρή εγγονή του, εγκαταλείπει το κατεστραμμένο από τον πόλεμο χωριό του και φτάνει στην Ευρώπη. Μπαίνει, όμως, και στον ρόλο του κυρίου Μπαρκ, τον οποίο ο ηλικιωμένος πρόσφυγας γνωρίζει στο παγκάκι ενός πάρκου και σιωπηλός απολαμβάνει την παρέα του ενώ εκείνος μιλάει συνέχεια στη γλώσσα του που ο κύριος Λιν δεν καταλαβαίνει. Ένα τρυφερό, συγκινητικό κείμενο για τον ξεριζωμό, το τραύμα, τη συμφιλίωση, τη συντροφικότητα, την αγάπη αλλά και για τη ζωτική ανάγκη των ανθρώπων για σύνδεση και επικοινωνία, η νουβέλα του Γάλλου συγγραφέα και κινηματογραφιστή εξετάζει τη μοναξιά, τη διαφορετικότητα και τη δύναμη της φιλίας, με διορατικότητα και αισιοδοξία.

Γιατί αποφασίσατε να καταπιαστείτε με το συγκεκριμένο κείμενο; Τι κίνησε το ενδιαφέρον σας;

Δυο στοιχεία στάθηκαν πολύ σημαντικά. Κατ' αρχάς το ζήτημα της προσφυγιάς και της μετανάστευσης, ένα θέμα που κάθε χώρα στην Ευρώπη καλείται να αντιμετωπίσει πλέον – ιδιαίτερα στον νότο. Και επίσης, η δύναμη της φαντασίας που διαθέτει – βασικό συστατικό, άλλωστε, και της τέχνης του θεάτρου. Δηλαδή, το πώς θα δημιουργήσεις έναν φανταστικό κόσμο που δεν είναι εκεί και μέσα από αυτόν μπορείς να εστιάσεις στην πραγματικότητα. Παίρνοντας μια κάποια απόσταση, αποδεχόμενοι ότι βρισκόμαστε στη σφαίρα της μυθοπλασίας, λέγοντας ψέματα κάποιες φορές η αλήθεια αναδύεται πιο ξεκάθαρη ως προς το τι χρειαζόμαστε. Το περιεχόμενο αυτών που λέμε είναι πολύ σημαντικό. Το να επιχειρήσουμε ένα ταξίδι στο μυαλό ενός ανθρώπου που φθάνει σε μια νέα χώρα, δεν μιλά τη γλώσσα και προσπαθεί να προσαρμοστεί, ενώ φέρει τα δικά του τραύματα, μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε πόσο δύσκολο είναι σε μια τέτοια κατάσταση να συνδεθούμε με τον άλλο. Το ωραίο σ' αυτή την ιστορία είναι ότι δεν υπάρχει κακός χαρακτήρας. Όλοι προσπαθούν να φροντίσουν τον κύριο Λιν, κάνουν ό, τι καλύτερο μπορούν και πάλι όμως δεν φαίνεται να είναι αρκετό.

© Mike Rafail

Τι προσδοκάτε να πετύχετε ανεβάζοντας το κείμενο ως μονόλογο;

Ήθελα να δημιουργήσω μια απόσταση ανάμεσα στον κύριο Λιν και το περιβάλλον του, να βρω μια φόρμα που να υπάρχει εκείνος και ο άλλος κόσμος. Δεν καταλαβαίνει τους ανθρώπους γύρω του στη νέα χώρα όπου φθάνει, όχι μόνο επειδή δεν ξέρει τη γλώσσα τους, αλλά και γιατί έχει τελείως διαφορετικό τρόπο σκέψης. Όσα του λένε οι λοιποί χαρακτήρες του έργου, προβάλλονται στην οθόνη ως κείμενο, δεν έχουν «φυσική» παρουσία, γιατί δεν υπάρχει στην πραγματικότητα ανθρώπινη σύνδεση μεταξύ τους. Το μόνο πρόσωπο με το οποίο πραγματικά συνδέεται είναι ο κύριος Μπαρκ. Χτίζουν μια υπέροχη φιλία παρότι δεν καταλαβαίνουν τι λένε ο ένας στον άλλο. Και ενώ ως κείμενο προέρχεται από τη λογοτεχνία, είναι η βασική ιδέα του τι είναι το θέατρο: πρόσωπα στη σκηνή και στην πλατεία που προσπαθούν να φανταστούν κάτι μαζί.

Ο λόγος, η γλώσσα έχει ιδιαίτερη σημασία στη δουλειά σας. Όμως, ο κύριος Λιν δεν καταλαβαίνει τι λένε στη χώρα όπου έχει καταφύγει. Είναι η επικοινωνία ζήτημα γλώσσας για σας;

Αυτό που κάνει μοναδικά τα ανθρώπινα όντα είναι το ότι μπορούμε να μελετούμε, να μιλούμε και να εκφράζουμε τα συναισθήματά μας. Γι' αυτό δουλεύω στο θέατρο. Γιατί η κάθε παράσταση θα πρέπει να τιμά τη γλώσσα και τις δυνατότητες του τι μπορεί να σημαίνει για μας. Στο Βέλγιο, για παράδειγμα, στα σχολεία αυτό χάνεται. Οι άνθρωποι δεν νιώθουν πλέον την ανάγκη να διαβάζουν και να εξερευνήσουν τις δυνατότητες της γλώσσας, το πόσο σημαντική είναι για την επικοινωνία. Έχουν γραφτεί τόσο σημαντικά πράγματα στα οποία δεν δίνουμε αρκετή προσοχή.

Το θέατρο είναι ένα υπέροχο μέσο για να θέτεις κάποια ζητήματα, όχι μόνο σε σχέση με το περιεχόμενο αλλά και με το πώς λέγεται μια ιστορία. Είναι πολύ σημαντικό να κρατούμε ανοιχτούς τους ορίζοντες της σκέψης του κοινού. Πάντα λέω ότι με έχουν επηρεάσει πολύ ο κινηματογράφος και τα κινούμενα σχέδια αλλά θεωρώ πως η ομορφιά του θεάτρου βρίσκεται στο ότι το κοινό μπορεί να μπορεί να βιώσει κάτι που δεν βρίσκεται εκεί. Πάντα προσπαθώ να προκαλώ τους θεατές να βρουν τον καλλιτέχνη μέσα τους.

Σ' αυτή την παράσταση, για παράδειγμα, ουσιαστικά δεν υπάρχει σκηνικό ενώ πολλοί χαρακτήρες δεν παρουσιάζονται επί σκηνής, γιατί δεν χρειάζεται να δεις πώς μοιάζει π.χ. η νοσοκόμα. Όταν διαβάζεις το βιβλίο δημιουργείς στο μυαλό σου εικόνες. Στο θέατρο είναι ακριβώς το ίδιο. Δεν θέλω να επαναλαμβάνει η εικόνα αυτό που λέει ήδη το κείμενο. Ο θεατής θα πρέπει να συνδυάσει τα χρώματα που λαμβάνει και να δημιουργήσει στο μυαλό του τον δικό του «πίνακα» κατά τη διάρκεια της παράστασης. Πρέπει να παρακινηθεί να «παίξει» κι εκείνος, να φανταστεί, να συμμετάσχει στη διαδρομή που μας προσφέρει ο Κωνσταντίνος.

Σας ενδιαφέρει ιδιαίτερα η μνήμη. Ασχολείστε συχνά με έργα που έχουν να κάνουν με κοινωνικά ζητήματα και με την Ιστορία της Ευρώπης. Γιατί; Ποιος θεωρείτε ότι είναι ο ρόλος του θεάτρου;

Δυστυχώς στις μέρες μας οι άνθρωποι αρχίζουν να αμφιβάλλουν για τις μεγάλες ιδέες. Δεν πιστεύουν τόσο στην πολιτική πλέον και πολλοί δεν πάνε να ψηφίσουν. Το γεγονός ότι σήμερα στο Βέλγιο υπάρχει τέτοια άνοδος της ακροδεξιάς, η οποία εκκινεί από έναν πολύ επικίνδυνο λαϊκισμό, πιστεύω ότι είναι κάτι που το θέατρο δεν θα μπορέσει να το αλλάξει τελείως. Αλλά αντί να λέμε τι είναι σωστό και τι λάθος –κάτι που κάνουν οι πολιτικοί–θεωρώ ότι μέσα από το θέατρο είναι σημαντικό να θέτουμε τα σωστά ερωτήματα. Είναι ένα υπέροχο μέσο για να διευρύνει τη σκέψη μας, να μας κάνει να αναρωτηθούμε για όσα νομίζουμε ότι ξέρουμε και έτσι να ανοίξει χώρο για νέες ιδέες. Δυστυχώς οι άνθρωποι που έρχονται στις παραστάσεις μου συνήθως έχουν ήδη ίδιο ή παρόμοιο σκεπτικό με τον δικό μου. Θέλουν μόνο να επιβεβαιωθούν σε αυτά που ήδη πιστεύουν ότι ξέρουν. Η τηλεόραση, όμως, που μπαίνει στα σπίτια όλων, είναι κάτι διαφορετικό. Εκεί μπορείς να εκπλήξεις τους ανθρώπους με νέα πληροφορία.

Σας έχει απασχολήσει και σε παραστάσεις σας (όπως το «Mefisto forever» που είδαμε και στο Φεστιβάλ Αθηνών το 2009) η θέση του καλλιτέχνη στην κοινωνία και η σχέση του με την πολιτική και την εξουσία. Νιώθετε ότι έχετε κάποια ευθύνη ως καλλιτέχνης;

Ναι, έχουμε ευθύνη, πρώτα ως προς το πολιτικό στοιχείο. Επιπλέον, έχοντας ξεκινήσει τη διαδρομή μου από το παιδικό θέατρο, βλέπω τα παιδιά ως το τέλειο κοινό. Γιατί; Επειδή είναι άπληστο, δεν θεωρούν ότι ξέρουν τα πάντα, δεν έχουν παγιωμένες αντιλήψεις. Τους λέγαμε, λοιπόν, τότε πως το σχολείο είναι πολύ σημαντικό ως πηγή μάθησης αλλά να διαφυλάξουν τη φαντασία τους, την ελευθερία να εξερευνούν καινούργιους κόσμους.

Λαμβάνουμε τόση πολλή πληροφορία που, προσπαθώντας να προστατευθούμε, περιχαρακωνόμαστε και αναζητούμε μόνο επιβεβαίωση από τους άλλους με τους οποίους μοιραζόμαστε τις ίδιες ιδέες. Το θέατρο, όμως, πρέπει να ανοίγει κόσμους, να ανακαλύπτει το παιδί στον θεατή και να τον παρακινεί να εξακολουθήσει να αναζητά, να θέτει προκλήσεις στον εαυτό του με καινούργιες ιδέες, να αμφισβητεί τους κανόνες που έχει χτίσει. Εκεί βρίσκεται η ουσία του θεάτρου για μένα και είναι σημαντικό να έχει μεγάλο κοινό για τον μοναδικό τρόπο επικοινωνίας που προσφέρει.

© Mike Rafail

Ποιο είναι το θέατρο που σας ενδιαφέρει; Ποιο είναι το υλικό με το οποίο θέλετε να ασχολείστε;

Χρειάζεται πάντα να βρίσκουμε μια ισορροπία, μια σχέση ανάμεσα στο τοπικό και το παγκόσμιο. Νομίζουμε ότι είναι αντίθετα αλλά δείτε την υπόθεση του κυρίου Λιν· πρόκειται για μια «μικρή» ιστορία που θίγει παναθρώπινα ζητήματα. Δεν είναι τυχαίο που την έχω ανεβάσει σε τόσες χώρες. Κάθε φορά οι θεατές έχουν μια διαφορετική εμπειρία με το ίδιο υλικό. Προσπαθώ να λειτουργήσω ως γεφυροποιός και να παρουσιάσω κείμενα και σκέψεις που θεωρώ σημαντικά να ακουστούν σήμερα. Αν κάποιος θεατής μετά από μια παράσταση αποφασίσει να διαβάσει το βιβλίο, θα ήταν εξαιρετικό.

Το 2021 σκηνοθέτησα στην Κομεντί Φρανσέζ τους «Δαιμονισμένους», μια ιστορία που γράφτηκε πολλά χρόνια πριν και συνάμα σκεφτόμουν πώς μας αφορά σήμερα. Πώς ο εξτρεμισμός πάντα νομίζουμε ότι προέρχεται από μακριά, από ανθρώπους που είναι διαφορετικοί από εμάς. Ωστόσο, ο Ντοστογιέφσκι λέει ότι η πραγματική τρομοκρατία, αν δεν προσέξουμε, μπορεί να ξεκινήσει από τα σπλάχνα μιας κοινωνίας.

Ένα από τα ζητήματα που επανέρχονται συχνά στη δουλειά μου είναι το πώς η εξουσία μπορεί να διαφθείρει. Μου αρέσει, επίσης, να παρακολουθώ ανθρώπους που δεν «χωράνε» στην κοινωνία, αλλά από απόσταση, ως ξένοι, έχουν κάποιες φορές μια πολύ καλή εικόνα του τι συμβαίνει, τι πάει λάθος και τι πρέπει να αλλάξει.

Όντως δείχνετε μια προτίμηση σε μοναχικούς και απομονωμένους χαρακτήρες –και μέσα από τη συγκεκριμένη παράσταση. Γιατί;

Ενδεχομένως πρέπει να ρωτήσεις έναν ψυχίατρο (σ.σ. γελώντας). Νομίζω ότι μου αρέσει να δίνω φωνή σε ανθρώπους που δεν έχουν βήμα, που δεν μπορούν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Το θέατρο μπορεί να τους βοηθήσει να ακουστούν και ενδεχομένως να βάλει ένα μικρό λιθαράκι ώστε να βελτιωθεί η κατάστασή τους στο μέλλον. Πρέπει να είσαι λίγο ιδεαλιστής για να ασχολείσαι με αυτή την τέχνη.

© Mike Rafail

Η λογοτεχνία και τα νέα μέσα είναι ιδιαίτερα σημαντικά στο σκηνικό σας έργο. Τι σας προσφέρουν καλλιτεχνικά;

Η λογοτεχνία, η γλώσσα είναι κεφαλιώδους σημασίας σε σχέση με όλα όσα έχουμε και χτίζουμε, με το τι συνιστά πολιτισμό. Είναι υπέροχο να ακούω τα ελληνικά παρότι δεν τα καταλαβαίνω καθόλου. Σε κάθε ανέβασμα του έργου σκέφτομαι την ομορφιά κάθε γλώσσας και τι φέρνει στην παράσταση. Το συγκεκριμένο πρότζεκτ, άλλωστε, βασίζεται στο ότι παλιότερα είχα καταπιαστεί με έναν άλλο μονόλογο σε τέσσερις διαφορετικές γλώσσες. Παρότι τότε ανέβαινε με τον ίδιο ηθοποιό, η μελωδία της κάθε γλώσσας, το ηχόχρωμα, ο ρυθμός άλλαζαν τελείως το αποτέλεσμα.

Στις παραστάσεις μου ο ήχος είναι εξίσου σημαντικός με τη χρήση του βίντεο. Μεγάλωσα με την τηλεόραση, τις ταινίες και προσπαθώ να χρησιμοποιώ τα εργαλεία αυτής της κοινής μας

«γλώσσας» με στόχο να μένουμε όσο πιο κοντά γίνεται στο κείμενο, να το εξηγήσουμε πιο ξεκάθαρα. Γενικότερα η ζωντανή κινηματογράφηση είναι παρούσα στις δουλειές μου αλλά προσπαθώ να μην επαναλαμβάνομαι στο πώς την χρησιμοποιώ. Είναι σαν τη μουσική: δεν τη χρειάζεσαι απαραίτητα στο θέατρο, αλλά χρησιμοποιείται ευρέως όταν σε βοηθά να πεις την ιστορία, όταν έχει δραματουργικό νόημα.

Η εθνικότητα, το τραύμα, η γλώσσα και η ενοχή προσεγγίζονται σ' αυτό το έργο με λεπτότητα και ευαισθησία. Ποιος ο αντίκτυπός τους στις ζωές μας;

Παρότι στις Βρυξέλλες λαμβάνονται πολλές αποφάσεις, ταυτόχρονα βρισκόμαστε πολύ μακριά από οποιαδήποτε πραγματικά κρίσιμη κατάσταση. Στην Ελλάδα και στην Ιταλία καλείστε να αντιμετωπίσετε το προσφυγικό. Είναι σημαντικό, λοιπόν, να μιλήσουμε για συννοριακές γραμμές. Δεν έχω λύσεις, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να σκεφτούμε με γενναιοδωρία. Οι Βέλγοι σίγουρα δεν κάνουμε αρκετά για να βοηθήσουμε. Τελευταία έχουμε υποδεχτεί πολλούς πρόσφυγες από την Ουκρανία, γυναίκες και παιδιά. Τον πρώτο χρόνο ήμασταν γενναιοδωροι γιατί πιστεύαμε ότι δεν θα διαρκέσει πολύ. Τώρα, όμως, όταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι μένουν στη χώρα, δεν είμαστε τόσο γενναιοδωροι πια. Τα ακροδεξιά κόμματα χρησιμοποιούν αυτή την κατάσταση για να χτίσουν έναν τοίχο γύρω από τη χώρα. Όταν σκέφτομαι ότι το Βέλγιο είναι μια από τις πλουσιότερες χώρες στον κόσμο, ντρέπομαι με τη νοοτροπία που έχουμε. Και ας είμαστε ειλικρινείς, ο πλούτος που αποκτήσαμε έχει τις ρίζες του στην αποικιοκρατία. Ακόμα εξαρτιόμαστε από αυτό –κάτι που κανείς δεν αναφέρει πια...

Ποια είναι η κύρια ανησυχία σας για την εποχή μας; Το ζήτημα που σας απασχολεί περισσότερο;

Σε κάθε παράστασή μου υποβόσκει σαν ιδέα το «προσπάθησε να είσαι ανοιχτόμυαλος, να ακούς κάτι που δεν ξέρεις». Κάτι που δεν συμβαίνει στην πολιτική πλέον. Οι άνθρωποι δεν προσπαθούν να διεξάγουν έναν εποικοδομητικό διάλογο. Αυτό, όμως, κάνει κάθε βράδυ το θέατρο, προσπαθεί να δημιουργήσει διάλογο, να σε κάνει να ακούσεις πράγματα που δεν ξέρεις ήδη.

© Mike Rafail

Θυμάμαι να αναφέρεστε στο έλλειμμα εμπιστοσύνης στην πολιτική και όταν είχατε πρωτοέρθει στην Ελλάδα με παράστασή σας πριν από 15 χρόνια. Η άποψή σας για την τρέχουσα κατάσταση, για τον κόσμο μας σήμερα;

Είναι κάτι που εξακολουθεί να συμβαίνει. Το «Mefisto forever» ήταν η πρώτη παράσταση που έκανα με το Toneelhuis (το 2007). Έρχονταν εκλογές τότε και φοβόμασταν ότι η ακροδεξιά θα υπερίσχυε και ακόμα ενδυναμώνεται. Τη δεδομένη στιγμή υπήρξε μια συσπείρωση δυνάμεων απέναντί τους, καθώς τα κόμματα του δημοκρατικού φάσματος είχαν αποφασίσει ότι κανείς δεν θα συνεργαστεί μαζί τους ώστε να μείνουν στο περιθώριο. Έτσι, δεν αναλάμβαναν ευθύνες και διαρκώς ενισχύονταν. Τώρα ο κίνδυνος είναι ότι παρατάξεις του μεσαίου χώρου υιοθετούν τη ρητορική της ακροδεξιάς προκειμένου να κερδίσουν τους χαμένους ψηφοφόρους. Στις επερχόμενες εκλογές στο Βέλγιο φαίνεται σίγουρο ότι τα κόμματα του κέντρου θα πουν ότι δεν μπορούν να διατηρήσουν αυτή την κόκκινη γραμμή ως προς τη μη συνεργασία με τους ακροδεξιούς. Και τότε... Το βλέπεις να συμβαίνει στην Ολλανδία, στην Ιταλία. Είναι φοβερό το πώς η Ευρώπη αλλάζει κατεύθυνση.

Πώς μπορεί, λοιπόν, να αντιμετωπιστεί η άνοδος της ακροδεξιάς;

Αυτό αναρωτιόμαστε, αλλά ούτε οι πολιτικοί δεν βρίσκουν απάντηση. Μέσα στους αιώνες και σε διαφορετικούς πολιτισμούς απολαμβάνουμε περιόδους υψηλής ποιότητας ζωής που χειροτέρευε εκ των έσω καθώς ο κόσμος έμοιαζε να μην εκτιμά πλέον όσα του προσέφερε η ζωή. Από τις δημοσκοπήσεις στο Βέλγιο φαίνεται να κερδίζει η ακροδεξιά. Το ζήτημα που απασχολεί τους περισσότερους είναι οι μετανάστες, ενώ υπάρχουν τόσα άλλα πιο σημαντικά π.χ. σε σχέση με την οικονομία. Και να σκεφτείς ότι οι μετανάστες κάνουν τις δουλειές που οι Βέλγοι δεν θέλουν πλέον να αναλαμβάνουν. Είναι εύκολη λύση να στοχοποιείς τους άλλους. Οφείλουμε, όμως, να κοιτάξουμε τους εαυτούς μας. Είμαστε τόσο κακομαθημένοι με όσα έχουμε. Δεν μπορείς να πεις ότι η κοινωνία μας καταρρέει επειδή φταίει κάποιος ξένος.

Καταρρέουν οι κοινωνίες μας και γιατί;

Αναφέρομαι περισσότερο σε μια πνευματική κατάσταση, παρά πρακτική. Βλέπεις από πού ξεκίνησε η ακροδεξιά. Έχει πολύ να κάνει με την «ενημέρωση» από τα κυρίαρχα media. Στην Ιταλία ο Μπερλουσκόνι ήταν ιδιοκτήτης μέσων ενημέρωσης. Στην Αμερική οι οπαδοί του Τραμπ λαμβάνουν πολύ γρήγορα μηνύματα από το επιτελείο του. Είναι τρομακτικό το πόσο γρήγορα ο κόσμος μπορεί να υποστηρίξει έναν ηγέτη που ξέρει να χειρίζεται την επικοινωνία, τον λόγο, ακόμα κι αν δεν έχει κάτι να πει. Οι άνθρωποι αρέσκονται να ακολουθούν πολιτικούς που δηλώνουν ότι τα ξέρουν και θα τα αλλάξουν όλα και πως θα κάνουν τη ζωή τους καλύτερη. Ψάχνουμε για σωτήρες και όχι πλέον για ιδανικά. Δεν κρίνουμε τι πρεσβεύουν, την πολιτική κατεύθυνση. Αυτά που λέει ο Τραμπ είναι τόσο ακραία. Κάθε φορά με σοκάρει περισσότερο αλλά εξακολουθώ να τα διαβάζω.

Σχετικό Άρθρο

Θεατρο - Οπερα Η σημαία των Αθηνών: Μια παράσταση που «βγάζει τη γλώσσα» στον καθωσπρεπισμό της κοινωνίας

Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη_01.04.2024, 21:19

Και αυτή η βία στη γλώσσα γίνεται κοινοτοπία.

Ναι, έχουμε χάσει την ηθική στην συμπεριφορά μας απέναντι στους άλλους, τον σεβασμό. Έχει χαθεί κυρίως εξαιτίας των ίδιων των πολιτικών.

Βλέπετε όμως φως στο τούνελ, ότι υπάρχουν δυνάμεις που θα αλλάξουν τα πράγματα;

Οφείλουμε να παραμείνουμε αισιόδοξοι. Σε όλη την Ευρώπη η ζωή έχει εξελιχθεί, έχει προοδεύσει. Αν σκεφτούμε λ.χ. τη θέση της γυναίκας σήμερα σε σχέση με 50 χρόνια πριν.

ΑΙ στο μέλλον. Πρέπει να το αντιμετωπίσουμε και να ασχοληθούμε μαζί του γιατί θα είναι εδώ. Ας προσπαθήσουμε να δούμε αν μπορούμε να κάνουμε κάτι καλό μαζί του, πριν πάει προς τη λάθος κατεύθυνση.

Πρεσβεύετε ότι η τέχνη μας εμποδίζει να ξεχάσουμε.

Δεν θέλω να ακουστώ απαισιόδοξος αλλά νομίζω ότι η νεότερη γενιά δεν ενδιαφέρεται να μελετήσει την Ιστορία, αφού μπορεί να αντλήσει πληροφορίες οπουδήποτε, από διάφορα κανάλια. Πριν την έλευση της τυπογραφίας οι άνθρωποι έπρεπε να απορροφούν τη γνώση, τις πληροφορίες και να είναι δημιουργικοί στο πώς θα μπορούσαν να τις απομνημονεύσουν και να τις χρησιμοποιήσουν για κάποιο σκοπό. Όλα αυτά συνέβαιναν μέσα σου, στο μυαλό σου και τώρα συμβαίνουν όλα έξω από εσένα. Όσοι ξέρουν πώς να βρουν την πληροφορία είναι πιο σημαντικοί από αυτούς που έχουν τη γνώση. Ο μόνος τρόπος να σκεφτούμε για το μέλλον μας είναι μέσα από τη γνώση του παρελθόντος. Κι εκεί το θέατρο, οι τέχνες, προσφέροντας ένα διαφορετικό πρίσμα θέασης, μπορούν να μας βοηθήσουν να μην ξεχάσουμε. Δεν πιστεύω, για παράδειγμα, ότι μπορεί κάποιος να δει ένα ηλιοτρόπιο και να μην σκεφθεί τον Βαν Γκογκ. Βλέπουμε την πραγματικότητα μέσα από το βλέμμα των καλλιτεχνών, αυτό είναι το δώρο της τέχνης. Ο Όσκαρ Ουάιλντ έλεγε ότι η ομίχλη του Λονδίνου ήταν τρομερή ώσπου εμφανίστηκε ο Τέρνερ και την έκανε όμορφη.

© Mike Rafail

Μια φωτογραφία και μια χούφτα χώμα είναι τα μόνα πράγματα που πήρε μαζί του ο κύριος Λιν φεύγοντας από την πατρίδα του. Έχετε σκεφθεί τι θα παίρνατε μαζί σας σε μια ανάλογη περίπτωση;

Δεν είναι στον χαρακτήρα μου να κουβαλάω πολλά από το παρελθόν. Το θέατρο προσφέρει αυτή τη δυνατότητα κατά μία έννοια. Μόλις παραχθεί το αποτέλεσμα μιας δουλειάς, φεύγω. Δεν έχω παιδιά αλλά οι παραστάσεις μου είναι σαν να είχα μια κόρη που παντρεύεται. Το υλικό είναι πολύτιμο και είσαι περήφανος που μπορεί να ζήσει τη δική του ζωή, που βρίσκει τον δρόμο του χωρίς εσένα. Ταυτόχρονα, όμως, είναι δύσκολο να πεις αντίο. Όταν σκέφτομαι το παρελθόν υπάρχουν στιγμές που αρχίζω να αμφιβάλλω. Έτσι μπαίνω διαρκώς στη διαδικασία δημιουργίας νέου έργου.

Θα βγει το επόμενο διάστημα ένα βιβλίο για τη δουλειά μου και το φοβάμαι πάρα πολύ! Είναι σημαντικό να γράφουμε για το θέατρο γιατί είναι το μόνο που μένει. Δεν θεωρώ ότι η τεκμηρίωση μιας παράστασης μέσω βιντεοσκόπησης είναι καλή για το έργο, σίγουρα όχι για το δικό μου. Με φοβίζει το να ξαναβλέπω τη δουλειά μου. Η δύναμη του θεάτρου είναι ότι ζει στη φαντασία. Υπάρχουν παραστάσεις άλλων καλλιτεχνών που είναι ιδιαίτερα σημαντικές για μένα, αλλά πιστεύω ότι αν τις έβλεπα ξανά θα ήταν μια τελείως διαφορετική εμπειρία γιατί ήταν εκείνη την περίοδο και στις συγκεκριμένες συνθήκες που είχαν τη δεδομένη επίδραση πάνω μου. Και αυτό είναι το ωραίο με το θέατρο, το ότι τίποτα δεν υπάρχει μετά, είναι η στιγμή, που την παίρνεις μαζί σου και χτίζεις κάτι γύρω από αυτή. Το πιο σημαντικό με το θέατρο είναι ότι το φέρεις στη μνήμη σου, στο μυαλό σου.

Στην παράσταση, η φιλία δίνει νέο νόημα στη ζωή του κυρίου Λιν. Εσείς πού βρίσκετε νόημα;

Στη συνάντηση με τους ανθρώπους. Αν υπάρχει ένας λόγος που με κάνει τόσο ευτυχισμένο που δουλεύω στο θέατρο είναι ότι μπορώ να οργανώσω ένα ταξίδι με ενδιαφέροντες ανθρώπους, οι οποίοι συναντιούνται για να αναλύσουν κάτι που είναι σημαντικό σήμερα και να το μοιραστούν μέσω μιας παράστασης, ελπίζοντας ότι βοηθούν άλλους ανθρώπους, τους δίνουν ιδέες ενδιαφέρουσες προς ανάπτυξη και ταυτόχρονα διεγείρουν την φαντασία, τον καλλιτέχνη μέσα τους.

Η ATHENS VOICE είναι χορηγός επικοινωνίας της παράστασης.

INFO

[Ακολουθήστε την Athens Voice στο Google News κι ενημερωθείτε πρώτοι για όλες τις ειδήσεις](#)